

formelt, at jeg staar som Forslagsstiller til dette Forslag. Det ærede Medlem for Røge ønskede dette Forslag frem, og for at han ikke skulde have Ulejlighed med at samle 15 Forslagsstillere, har jeg paataget mig at stille Forslaget. Det ærede Medlem for Røge er jo ikke Medlem af Udvalget og kunde altsaa ikke selv stille det. Det, at jeg stiller Vædringsforslaget, maa altsaa ikke opfattes, som om jeg stiller det. Jeg tager tværtimod straks Afstand fra det. Det gaar, som ærede Medlemmer ville have set, ud paa at bestemme, at naar Lyndet vil benytte sig af det Privilegium, som de to sidste Paragraffer i Forslaget, som det kom til at se ud ved 2den Behandling, nu hele Lovforslaget, giver Lyndet, skulde det til Gengæld være forpligtet til at blive hos Udlægshaveren til næste Fardag. Det er kun betinget, at der paalægges Lyndet en saadan Pligt, thi det kan jo vælge at blive saadan stillet, som det er efter den nugældende Ret, saa nogen egentlig Tvang paa Lyndet kan der vel ikke være Tale om, men jeg synes der i Vædringsforslaget ligger et Slags Brud, om end indirekte, paa Reglen i Lyndelovens § 30 om, at man ikke kan paatvinge Lyndet en ny Husbond. Jeg vil derfor paa den ene Side ikke saa meget beklage, om dette Vædringsforslag bliver vedtaget, men paa den anden Side dog heller ikke være med til at støtte det.

Alberti: Jeg takker det ærede Udvalg for det Hensyn, det har taget til mine Bemærkninger ved 2den Behandling, og særlig takker jeg den ærede Ordfører, fordi han velvilligt og kollegialt, rent formelt har paataget sig at stille Vædringsforslag Nr. 7, som i Virkeligheden er mit Vædringsforslag. Efter at Lovforslagets § 1 er gaaet ud, ere efter mit Skøn de Færre bortfaldne, som Lovforslaget ellers kunde medføre for den almindelige Realkredit, og jeg vil derfor kunne stemme for Lovforslaget, selv om Vædringsforslaget under Nr. 7 ikke skulde blive vedtaget, men selvfølgelig helst, naar dette Vædringsforslag vedtages. Jeg tror, at den nu foreliggende Affattelse af §§ 3 og 4 som Lovforslagets Kerne er fuldt ud tilfredsstillende, og jeg tror, at det i de Tilfælde, som Lovforslaget tager Sigte paa, vil være til stort Gavn for Lyndet, at man vil være i Stand til at staa Lyndet dets oftest hurt forfjente Løn, som det ikke har Raad til at undvære, og at det paa den anden Side, som sagt, nu da § 1 gaar ud, ikke vil komme til at staa Realkrediten. Paa den anden Side forekommer det mig — og jeg kan i den Henseende ikke blot henbije til mine Udtalel-

ser ved 2den Behandling, men ogsaa til den Tænkning, der er udtrykt i Udvalgets Betænkning — at, naar man giver Lyndet denne Ret, gaar man heller ikke Lyndet for nær ved at sige, at i de saa Tilfælde, hvor Lyndet vil behøve at benytte denne Ret, hvor Lyndet faar sin fulde Løn sikret, skal det ogsaa give fuld Baluta for Pengene og blive i Arbejdet, indtil dets Tjeneste ikke mere behøves, eller indtil Fardag eller lovlig Opstigelse kommer. Jeg skal saaledes anbefale navnlig Vædringsforslaget under Nr. 7, men ogsaa Lovforslaget i det hele til det høje Tings Vedtagelse.

Dalsgaard: Det foreliggende Lovforslag hviler jo paa Princippet om, at en Arbejder er sin Løn værd, et Princip, som har min og vistnok alle andre ærede Medlemmers Sympati. Men fordi det Princip, der ligger til Grund for Lovforslaget, er godt og rigtigt, er det ikke derfor uden videre sikkert, at Lovforslaget er godt, og endnu mindre er det sikkert, at alle de Følger, der ville flyde af Lovforslaget, om det bliver til Lov, ere af det gode. Og i den Henseende nægter jeg heller ikke, at jeg har min Tvivl om, at Følgerne af det foreliggende Lovforslag, om det bliver til Lov, alle sammen ville blive af det gode. Den Side, jeg ønsker at se Sagen fra, er Lovforslagets forventede Indvirkning paa Realkrediten, paa Krediten i Landejendomme. Denne Side af Sagen er vel strejfvist bleven berørt under de tidligere Forhandlinger, men det forekommer mig alligevel ikke, at den har været draget saa stærkt frem, som den for tjener, og jeg vil derfor ganske kort tillade mig at se lidt nærmere paa Lovforslagets Følger i den Henseende. Lovforslaget bestemmer — jeg taler nu nærmest om Vædringsforslag under Nr. 5 til § 4, der er stillet af Flertallet og maa ventes at blive vedtaget — at naar der gøres Udlæg i en Landejendom, kan Lyndet gøre Fordring paa tilgodehavende Løn for et Aar tilbage i Tiden fra sidste Fardag at regne og fremad i Tiden indtil den første almindelige Fardag, som indtræffer 3 Maanedre efter, at Udlæg er gjort, og desuden Kostpenge for samme Tidsrum, dog i det længste 8 Uger. Og denne Fordring gaar forud for Panthaverens. Det vil altsaa sige, at naar der gøres Udlæg i Tiden mellem 2den Februar og 30te April, eller i Tiden mellem 2den August og 31te Oktober — hvilket netop er de Tidsrum, hvori der oftest gøres Udlæg for henholdsvis December Termins og Juni Termins Renter — bliver det altid 2 Aars Løn, der kan være Tale om, der bliver privilegeret